

'IK ZOU NOOIT WILLEN RUILEN, *hier voel ik me thuis*'

Al generaties lang bewonen ze dezelfde eeuwenoude woning. Deze families zijn verknocht aan hun ouderlijk huis. "Mijn vader is hier nog elke dag. Het voelt als zijn thuis."

Quirien (60) en Wil de Vette (57) wonen als zesde generatie in de achttiende-eeuwse boerderij Bouwlust in Maasland. Zoon Peter (31) wil zich er in de toekomst graag vestigen. Wil: "Elke generatie heeft zijn eigen stempel op de boerderij gedrukt. Grootvader bouwde een stal, wij een bed & breakfast en horecaruimte, en onze zoon een veldschuur. Hierdoor zie je oude gebouwen tegenover moderne staan, maar wel steeds in de sfeer van vroeger. De huiskamer is nog authentiek zoals die in de dertiger en veertiger jaren was. Met een schouw, een oude houtkachel, een mooie lambrising en schuifdeuren die de kamer splitsen."

FIJNE JEUGDHERINNERINGEN

"Ik vind het belangrijk om ervoor te zorgen dat het zo blijft en niet verwaarloosd raakt", zegt Wil.

"Als er bijvoorbeeld iets kapot is aan de schuifdeuren, zorg ik er meteen voor dat het gerepareerd wordt. Mijn man is in dit huis geboren en opgegroeid, maar heeft er emotioneel wat minder mee dan ik. Als het maar goed onderhouden wordt, zegt hij. Hij heeft wel fijne jeugdherinneringen aan hoeve Bouwlust: veel buiten zijn en hutten bouwen."

Wil is sinds zij op haar vijftiende voor het eerst meekwam met Quirien verknocht aan deze boerderij. "Dankzij mijn praatgrage schoonvader weet ik veel over de geschiedenis. De eerste familie De Vette begon hier in 1821 met koeien en een paar varkens. Vanaf de vijfde generatie waren het alleen nog koeien. Toen mijn man en ik het melkveebedrijf in 1999 over-

namen, was het moeilijk om er een goede boterham mee te verdienen. We hebben toen een deel van het land gebruikt als minicamping. Daarnaast organiseren we recreatieve activiteiten, zoals boerengolf en kinderfeestjes."

'HIJ HAD DIT PRACHTIG GEVONDEN'

"Mijn zoon Peter zit inmiddels ook in de maatschap en is kleinschalig koeien gaan melken", vertelt Wil. "Mijn dochter helpt met verzuivelen en maakt boter, yoghurt, vla en karnemelk van de melk. Op den duur zal Peter zich hier als zevende generatie gaan vestigen. Mijn schoonvader had het prachtig gevonden dat zijn kleinzoon het melken toch nog heeft voortgezet. Tot zijn dood kwam hij bijna dagelijks met zijn

Onder: Peter bezig met de koeien zoals zijn schoonvader (links) dat decennia geleden ook al deed op boerderij Bouwlust.

Door de jaren heen zijn rond de oude boerderij veel nieuwe gebouwtjes verschenen.

Miranda (rechts) met man, zoon en schoonvader op de stoep van hun huis. Miranda en haar gezin zijn al de vijfde generatie die in het ouderlijk huis in Numansdorp woont.

Tekst: MARLOES DE MOOR
Foto's: RONALD SPEIJER, PRIVÉARCHIEF, SHUTTERSTOCK

De diverse koopaktes zijn een mooi bewijs hoe dit huis van generatie op generatie is overgegaan. Vanzelfsprekend past iedere nieuwe generatie het huis ook telkens aan de nieuwe tijd aan.

scootmobiel vanuit het dorp hierheen. Dan deed hij klusjes waar we zelf niet aan toekwamen en vertelde prachtige verhalen. Dit jaar bestaat de boerderij tweehonderd jaar en brengen we een kinderboekje uit waarin we zijn herinneringen en belevenissen bundelen. Bijvoorbeeld over hoe opa als jongen een karretje achter de kat spande of over slootjes sprong. En als alle koeien gingen liggen, bakte zijn moeder pannenkoeken. Dat is een traditie die tot op de dag van vandaag is blijven bestaan. Met dit boekje leven zijn voor ons zo belangrijke herinneringen aan deze boerderij voort."

VIJFDE GENERATIE

Miranda Tacq-Van de Lagemaat (45) woont samen met haar man Christaan (42) en zoon Luc (10) als vijfde generatie in haar ouderlijk huis in Numansdorp. Vader Cor van de Lagemaat (74) verhuisde naar een seniorenwoning ertegenover. "Mijn betovergrootouders hebben dit huis in 1904 laten bouwen. Ik heb zelfs de bouwtekeningen

en eigendomsbewijzen nog uit die tijd. Het ging in de loop der jaren steeds over op de kinderen. Ook mijn vader Cor is hier geboren en opgegroeid. Aanvankelijk waren het twee huizen, maar die heeft mijn vader in 1976 samengevoegd tot één woning. Ik was bijna drie toen ik daar met mijn ouders kwam

'Ik ben trots op wat mijn familie hier heeft opgebouwd en dat wij dat mogen voortzetten'

wonen en heb een heerlijke jeugd gehad. Een grote tuin, een pony, bomenklimmen en slootjespringen met vriendjes. We hadden veel vrijheid in dit toen nog ongerepte gebied. Niet voor niets heb ik tot mijn 28ste thuisgewoond. Deze plek is me dierbaar, ik vond het dan ook vaak moeilijk om van huis te gaan en had snel heimwee.

Waarschijnlijk had mijn opa hetzelfde; nadat hij het huis verkocht had, was hij vaak bij ons thuis en kwam in de tuin werken. Het voelde nog steeds als zijn thuis."

'ECHT ONZE PLEK'

Na een aantal jaren in een nabijgelegen dorp te hebben gewoond, kochten Miranda en haar man in 2018 het huis van haar vader. "We hebben het flink gemoderniseerd. We hebben alles opengebroken en er een mooie, grote en vooral lichte ruimte van gemaakt. Tijdens het slopen kwamen er verschillende herinneringen naar boven, in het plafond kwamen we een breekijzer tegen dat mijn vader al veertig jaar kwijt was en toen ik het behang eraf trok, zag ik het oude kinderbehang van mijn meisjeskamer. Ik herkende het meteen weer. In één van de balken had ik Katinka, de naam van mijn pony, gekrast. Het was bijzonder om

dat soort dingen weer tegen te komen. Mijn vader vond het in eerste instantie maar niets dat we het huis zo ingrijpend verbouwden. Een likje verf was volgens hem voldoende. Toen hij echter gaandeweg zag hoe het werd, was hij toch heel blij. Hij komt graag met ooms en tantes even naar de overkant gelopen om het huis te laten zien. Zelf woont hij nu schuin aan de overkant in een seniorenwoning. Net als destijds mijn opa is hij ook dagelijks bij ons om klusjes te doen. Hij ervaart dit nog steeds als zijn plek. Zelf ben ik nog elke dag blij hier te wonen. Er zijn vast nog veel grotere en mooiere huizen, maar ik zou nooit willen ruilen. Dit is echt onze stek.”

‘MIJN OUDERS WONEN VOOR’

Niek (40) en Willemijn (34) den Boer wonen met hun zoons Teun (7) en Jelle (4) als vierde generatie op Kaasboerderij de Twee Hoeven in Haastrecht. Niets ouders Teus (73) en Nel (71) den Boer wonen voorin de boerderij en helpen dagelijks mee in het bedrijf. Niek: “Mijn opa Niek kwam hier in 1918 als zesjarig jongetje met zijn vader en moeder wonen. De boerderij is dus al meer dan honderd jaar in onze familie. Het was destijds al een traditioneel bedrijf waar kaas werd gemaakt.

Boerderij de Twee Hoeven: aan de buitenkant is het of de tijd heeft stilgestaan.

‘Het is nog precies zoals het ooit was’

Ook mijn vader groeide hier op. Hij nam de boerderij in 1976 met mijn moeder over. Mijn opa en oma woonden traditiegetrouw voorin de boerderij. In 2016 hebben Willemijn en ik ons hier gevestigd. De geschiedenis herhaalt zich, want ook mijn ouders wonen weer voorin de Twee Hoeven. Vroeger was er een verbinding tussen de twee woonruimtes, zodat je zo kon doorlopen. Die hebben wij dichtgemaakt, zodat we wat meer privacy hebben.”

OVERAL OUDE ELEMENTEN

Willemijn: “De Twee Hoeven is helemaal nog in oude staat gebleven. Het woonhuis bij het boerenbedrijf is meer dan vierhonderd jaar oud. Oude foto’s laten zien dat de buitenkant vrijwel niet is veranderd. Dat mag ook niet, omdat het een monument is. De fundering is gebouwd op koeienhuid met ijsselsteentjes daarop. Heel bijzonder. Natuurlijk hebben wij er wel ons eigen plekje van gemaakt, maar de oude elementen

zie je nog overal terug; de authentieke keuken, de houten balken en de rieten kap. Als je in onze kelder komt, ga je echt honderd jaar terug in de tijd. Het is nog precies zoals het ooit was. De kaasplanten zijn nooit veranderd. Op de schouw boven de schoorsteen hebben we handgeschilderde tegeltjes. Historici komen daar weleens naar kijken en discussiëren over hoe oud ze zijn. De schatting is 400 à 425 jaar.”

‘STRAKS ONZE KINDEREN OOK’

Niek: “Mijn vroegere slaapkamer is er ook nog steeds. Die wordt nu gebruikt als logeerkamer. Ik heb zo veel mooie jeugdherinneringen. Hier liggen mijn roots en dat voel ik. Het heeft nooit ter discussie gestaan dat ik de boerderij zou overnemen. Als jongetje wilde ik dat al graag. Ik ben trots op wat mijn familie hier heeft opgebouwd en dat wij dat mogen voortzetten.” Willemijn: “Onze twee zoons zijn inmiddels ook al kleine boertjes. Ze helpen net zo lief mee als dat ze spelen. Het zit helemaal in ze. We weten natuurlijk niet hoe het er over twintig jaar uitziet, maar als het mogelijk is, zou het mooi zijn als zij dit als vijfde generatie zouden overnemen.” ■

